disse forud mente at have. Kvindeforeningernes Program kræver nemlig »politisk Valgret for Kvinder paa samme Betingelser som for Mænd«. Saalænge der ikke var Tale om almindelig Valgret for Mænd, kunde Kvindeforeningerne derfor tiltræde og agitere for »The Conciliation Bill«. Men det Øjeblik, der foreligger Forslag til en Udvidelse af Valgretten, maa de i Følge Programmet kræve at faa Del i den, hvilket vil hindre dem i at arbejde for det første Forslag. Endvidere maa man erindre, at »The Conciliation Bill« var upolitisk. Den var sikret ved et Stemmeflertal fra selve Kvindesagens Tilhængere, men disse tilhører jo hver for sig forskellige politiske Partier. Afstemningen vil derfor stille sig ganske anderledes, hvis Kvindernes Valgret fremkommer som et Ændringsforslag til Regeringens Valgreform. Den vil derved blive kædet sammen med et Partispørgsmaal, og Kvinderne vil saaledes miste en stor Del af de konservative Tilhængeres Stemmer af politiske Grunde.

Selv om man regner med den Mulighed, at »The Conciliation Bill« vil blive sat under Afstemning, inden man skrider til Behandling af selve den store Valgreform, vil Situationen dog langtfra være den samme som tidligere. Thi det er næppe udelukket, at frisindede Medlemmer af politisk Princip vil nægte at stemme for en betinget Valgret for Kvinder, naar der i den nærmeste Fremtid er Udsigt til et Forslag om en mere udvidet Valgret.

Clinny Dreyer.

Landsforbundets Sparebøsse bør findes i ethvert Hjem.

Kvindernes Valgret og Hjemmet.

Modstanden mod Kvindernes Valgret er jo stadig vigende. Faa — derimellem Englands Premierminister Asquith — har i vore Dage Mod og Mandshjerte til højt og tydeligt at erklære: »Kvinden skal ikke have Valgret«. De fleste indrømmer, at Kravet er retfærdigt, at det er en taabelig Uret, at Landets Kvinder, der er lovlydige, arbejdende, skatteydende Borgere kun skal have Pligterne og ikke de dermed følgende Rettigheder.

Men er Modstanden ringe, saa er Betænkelighederne endnu ikke helt forbi, selv hos dem, der indrømmer Berettigelsen af Kravet. Og Betænkelighederne gælder i første Række *Hjemmene;* man frygter, at Hjemmene skal tage Skade, naar Kvinderne faar Valgret. Det er som om man troede, at den Dag, Kvinderne faar Valgret, vil alle Danmarks Kvinder styrte til Vælgermøder og belejre Rigsdagens Porte for at komme derind, at fra den Dag vil alle Hjem staa tomme, og de smaa Børn i Vuggen blive forsømte. Men gik det da saaledes, da Mændene i forrige Aarhundrede fik Valgret? Forsømte de derefter deres Arbejde, forlod de deres Gaarde, Butikker eller Kontorstole? Glemte de alle Pligter mod Hustru og Børn?

Naar Kvinderne faar Valgret vil Flertallet leve deres Liv ganske som nu, kun ganske faa vil aktivt deltage i det politiske Liv — akkurat som det er Tilfældet med Mændene — hvert 3. Aar paa Valgdagen vil de afgive deres Stemme, og denne Ret vil efterhaanden bibringe dem Interesse ogsaa udenfor Hjemmets Grænser, men fremmende for Hjemmets Lykke. De vil vaagne til Erkendelse af, at Hjemmets og Samfundets Interesser er uadskillelige. Den dygtigste, omsorgsfuldeste Moder vil være den, der indser at for at værne og styrke sine egne, maa man være med i Arbejdet for at skabe sunde og gode Livsvilkaar i saa vid Udstrækning som muligt. Saalænge Verden er fuld af Nød og Fattigdom, af Ondskab og Fordærvelse, er ogsaa ens egne Børn udsatte for aandelig og legemlig Smitte. Ingen kan isolere sig og sine, alle er vi afhængige af de fælles Livsvilkaar, og derfor bør vi ogsaa alle være interesserede i det, der er fælles for alle. Derfor er *Hjemmets Kvinder* dybt interesserede i at faa Medbestemmelsesretten.

Og ét endnu — Kvinderne hører ikke mere kun Hjemmene til; de hører hjemme i Fabrikken og paa Kontorer, i Skoler og paa Hospitaler, i Laboratorier og Foredragssale og alle Steder, hvor aandeligt og fysisk Arbejde foregaar. Og alle disse Kvinder, der daglig kommer i Berøring med Love og Forordninger, som stadig hæmmes i deres Karriere af gamle Vedtægter og Fordomme, alle disse Kvinder behøver — lige saa vel som Hjemmets Kvinder — at være medbestemmende i Samfundet.

Derfor maa Hustruer, Mødre og enligstillede Kvinder kræve Valgretten i deres egen Interesse.

Landsforbundets Valgretsmærke bør sættes paa alle Breve.

Juridisk Raadgiver.

Spørgsmaal: Jeg er Enke med to Døtre, som begge er gifte. Nu forlanger mine Svigersønner, at jeg skal skifte med dem. Jeg lever af Renten af 16,000 Kr., som min Mand og jeg har tjent ved at holde Gæstgiveri. Er jeg nødt til at skifte, og hvis saa er, hvor meget skal Børnene have?

Svar: Naar De har haft Formuefællesskab med deres Mand, og han ikke ved Testamente har bestemt, at De skal sidde i uskiftet Bo, saa skal De i dette Tilfælde skifte. Den halve Boeslod er Deres, altsaa de 8000 Kr.; af de andre 8000 Kr. skal De have en Broderlod, og deres to Døtre hver en Søsterlod, altsaa De skal have de 4000 Kr. og Deres to Døtre hver 2000 Kr.

Meddelelser.

Vi beder vore Medlemmer om i god Tid at tænke paa Bidrag til *Tombolaen* ved næste Landsmøde.

Særlig kærkomne vil større eller mindre Haandarbejder være; ved en særlig Bortlodning vil disse kunne bringe Agitationskassen en god Indtægt.

Klager over *Bladets* Ekspedition bedes anmeldt paa det lokale Posthus. Hvis dette ikke hjælper, bedes man henvende sig til Hr. Postekspedient Zahlertz, Dr. Priemesvej, der ogsaa træffes i Telefon: *Vester 1910 x* Mandag, Onsdag og Fredag mellem 11-12.

Husk Landsforbundets smukke Valgretsmærke, der bør sættes paa alle de Breve, vore Medlemmer afsender.